

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 7Tos/44/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125011940
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2125011940.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., v konaní o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 29.10.2025 pod sp. zn. 108PP/47/2025, na neverejnom zasadnutí konanom v Trnave dňa 15.01.2026 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť A. B. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Trnava rozhodol tak, že podľa § 66 ods. 1 písm. b), ods. 2, ods. 3 Trestného zákona zamietol návrh odsúdeného A. B., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Senica z 26. augusta 2024, sp. zn. 2T/23/2022, právoplatným 26. augusta 2024.

Okresný súd zdôvodnil (skrátene) svoje uznesenie tým, že hoci odsúdený splnil formálnu podmienku potrebnej doby výkonu trestu, nespĺnil materiálne podmienky podmiennečného prepustenia. Podľa názoru prvostupňového súdu správanie odsúdeného vo výkone trestu predstavovalo len prispôsobenie sa ústavnému režimu a nepreukazovalo skutočné polepšenie. Odsúdený neprejavil dostatočne aktívnu snahu o nápravu, najmä neabsolvoval žiadne vzdelávacie ani rekvalifikačné aktivity a jeho postoj k trestnej činnosti nepreukázal dostatočný náhľad na príčiny jej páchania. Vzhľadom na jeho opakovanú a stupňujúcu sa trestnú činnosť, stredné riziko recidívy a ďalšie prebiehajúce trestné konania súd dospel k záveru, že nemožno dôvodne očakávať, že po prípadnom prepustení bude viesť riadny život, a preto návrh na podmiennečné prepustenie zamietol.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil ihneď po jeho vyhlásení sťažnosť odsúdený A. B., ktorú dodatočne písomne zdôvodnil tým, že s napadnutým uznesením nesúhlasí, nakoľko okresný súd nedisponuje dostatočnými informáciami o jeho správaní vo výkone trestu ale len zhrnutím hodnotenia riaditeľa. Vo výkone trestu sa správal vzorovo, za čo bol aj adekvátne odmenený. Okresný súd sa neadekvátne vyjadroval k jeho psychickému stavu, k čomu nie je odborne zdatný. Ďalšie tvrdenie súdu o jeho recidívnom správaní považuje výslovne za domnienky, nakoľko súd nevie určiť či sa z výkonu trestu poučil alebo nie. Aj túto otázku je spôsobilý posúdiť výhradne odborník-znalec, pričom je ochotný sa podrobiť vyšetreniu znalca ktorý skonštatuje, že výkon trestu mu pomohol si dostatočne uvedomiť následky jeho správania ktoré už mnohokrát oľutoval. Vo výkone trestu sa dozvedel, že je otcom maloletého dieťaťa o ktoré sa chce starať.

Z uvedených dôvodov navrhol, aby sťažnostný súd jeho sťažnosti vyhovel, prepustil ho z výkonu trestu podmiennečne na slobodu, pričom sľúbil, že bude dodržiavať všetky prípadne uložené obmedzenia a zákazy

Prokurátorka prítomná na verejnom zasadnutí okresného súdu sa práva na podanie sťažnosti vzdala. Krajský súd ako nadriadený súd okresnému súdu podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a tak zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona, súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody,

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody,

c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona, pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu a napadnutého uznesenia sťažnostný súd na základe vyššie citovaných ustanovení Trestného zákona konštatuje, že okresný súd po preskúmaní žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie, ako aj po vykonaní dostatočného a zákonu zodpovedajúceho dokazovania, dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom, keď návrh odsúdeného zamietol pre nesplnenie oboch materiálnych podmienok ustanovených v § 66 Trestného zákona.

Okresný súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia podrobne a logicky vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami významnými pre posúdenie otázky podmiennečného prepustenia, pričom jeho úvahy nevykazujú znaky svojvôle ani formalizmu.

V súlade s ustálenou právnou teóriou aj judikatúrou je podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody mimoriadnym inštitútom, ktorý nepredstavuje subjektívne právo odsúdeného, ale fakultatívne oprávnenie súdu viazané na kumulatívne splnenie zákonom stanovených formálnych a materiálnych podmienok.

Materiálne podmienky pritom nemožno vykladať redukčne len ako bezproblémové správanie odsúdeného vo výkone trestu či plnenie jeho základných povinností, keďže ide o minimálny štandard správania, ktorý sa vyžaduje od každého odsúdeného. Právna teória v tejto súvislosti zdôrazňuje, že pojem „polepšenie“ predstavuje kvalitatívnu zmenu v osobnosti odsúdeného, prejavujúcu sa nielen navonok konformným správaním, ale najmä vnútornou akceptáciou právnych a spoločenských noriem, kritickým postojom k vlastnej trestnej činnosti a aktívnou snahou odstrániť príčiny, ktoré k jej páchaniu viedli.

Okresný súd správne vyhodnotil, že správanie odsúdeného vo výkone trestu nevykazovalo znaky takejto vnútornej premeny, ale obmedzovalo sa prevažne na adaptáciu na ústavný režim. Rovnako presvedčivo odôvodnil, že absencia aktívneho zapojenia odsúdeného do vzdelávacích alebo resocializačných aktivít, spolu s jeho zjednodušeným vysvetľovaním páchanej trestnej činnosti výlučne nepriaznivou sociálnou situáciou, nesvedčí o dostatočnom náhľade na vlastnú trestnú minulosť ani o odstránení kriminogénnych faktorov jeho správania. Za týchto okolností okresný súd dôvodne dospel k záveru, že prvá materiálna podmienka podmiennečného prepustenia splnená nebola.

Správny je aj následný právny záver okresného súdu o nesplnení druhej materiálnej podmienky, t. j. dôvodného očakávania, že odsúdený bude po prepustení viesť riadny život. Podľa právnej teórie je tento predpoklad potrebné posudzovať komplexne, so zreteľom na osobnosť odsúdeného, jeho predchádzajúci spôsob života, trestnú minulosť, ako aj riziko recidívy.

Okresný súd v tomto smere primerane prihliadol na opakovanú a stupňujúcu sa trestnú činnosť odsúdeného, jeho viacnásobnú recidívu, skutočnosť, že predchádzajúce miernejšie tresty u neho nespĺnili svoj výchovný účel, ako aj na odborné hodnotenie rizika recidívy ako stredného.

Za takéhoto skutkového stavu nemožno podľa názoru sťažnostného súdu okresnému súdu vytknúť, že nevyvodil priaznivú prognózu budúceho správania odsúdeného.

Sťažnostný súd preto uzatvára, že okresný súd postupoval v súlade so zákonom, rešpektoval účel trestu vyjadrený v § 34 Trestného zákona a svoje rozhodnutie oprel o racionálne, presvedčivé a vzájomne previazané úvahy.

Keďže odsúdený nespĺnil ani jednu z materiálnych podmienok podmieneného prepustenia, okresný súd správne rozhodol o zamietnutí jeho žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. K sťažnostným námietkam odsúdeného:

Sťažnostný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia aj obsahu podanej sťažnosti dospel k záveru, že sťažnostné námietky odsúdeného sú nedôvodné.

Námietka odsúdeného, podľa ktorej okresný súd nedisponoval dostatočnými informáciami o jeho správaní vo výkone trestu a vychádzal len zo zhrnutia hodnotenia riaditeľa ústavu, neobstojí.

Z obsahu spisu je zrejmé, že okresný súd mal k dispozícii komplexné hodnotenie odsúdeného vypracované príslušným orgánom ZVJS, ako aj ďalšie listinné podklady, vrátane údajov o jeho pracovnom zaradení, disciplinárnych odmenách a celkovom priebehu výkonu trestu. Právna teória aj ustálená prax vychádzajú z toho, že hodnotenie riaditeľa ústavu je relevantným a štandardným podkladom pre rozhodovanie o podmienenom prepustení, pričom zákon neukladá súdu povinnosť vykonávať podrobnejšie dokazovanie nad rámec zadovážených ústavných správ, pokiaľ tieto poskytujú dostatočný obraz o správaní odsúdeného.

Rovnako neobstojí tvrdenie odsúdeného, že okresný súd nesprávne hodnotil jeho psychický stav bez odbornej spôsobilosti. Zo samotného odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva, že by okresný súd posudzoval psychický stav odsúdeného v klinickom alebo diagnostickom zmysle.

Súd sa obmedzil výlučne na právne relevantné hodnotenie správania odsúdeného, jeho postoja k spáchanej trestnej činnosti a miery jeho náhľadu na vlastné konanie, čo je v konaní o podmienenom prepustení nielen prípustné, ale aj nevyhnutné.

Posúdenie splnenia materiálnych podmienok podľa § 66 Trestného zákona je výlučne právnou otázkou patriacou do rozhodovacej právomoci súdu a nie znaleckou otázkou.

Za nedôvodnú považuje sťažnostný súd aj námietku odsúdeného, podľa ktorej sú závery okresného súdu o riziku recidívy len domnienkami.

Okresný súd svoje závery neoprel o hypotetické úvahy, ale o konkrétne a objektívne zistené skutočnosti, predovšetkým o viacnásobnú trestnú minulosť odsúdeného, opakovanosť a stupňovanie trestnej činnosti, ako aj o odborné hodnotenie rizika recidívy vyplývajúce z ústavnej dokumentácie.

Právna teória pritom výslovne zdôrazňuje, že dôvodné očakávanie vedenia riadneho života po prepustení je prognostickým záverom, ktorý súd vytvára na základe hodnotenia osobnosti odsúdeného a jeho doterajšieho života, pričom na jeho vyslovenie sa nevyžaduje absolútna istota, ale rozumná miera pravdepodobnosti.

Ani tvrdenie odsúdeného, že je ochotný podrobiť sa znaleckému vyšetreniu, nemôže spochybníť správnosť napadnutého uznesenia. Konanie o podmienenom prepustení nie je konaním o posudzovaní duševného stavu odsúdeného, ale o vyhodnotení splnenia zákonných podmienok, ktoré zákon viaže na správanie odsúdeného, mieru jeho polepšenia a prognózu budúceho vedenia života. Znalec by v tomto smere nemohol nahradiť hodnotenie súdu ani eliminovať význam odsúdeného trestnej minulosti.

Pokiaľ odsúdený v sťažnosti poukazuje na skutočnosť, že sa vo výkone trestu dozvedel o svojom otcovstve a deklaruje záujem starať sa o maloleté dieťa, ide o okolnosť, ktorá síce môže mať význam z hľadiska jeho osobnej motivácie, avšak sama osebe nemôže vyvážiť doterajšiu opakovanú trestnú činnosť ani nahradiť chýbajúce preukázanie materiálnych podmienok podmieneného prepustenia. Táto skutočnosť nebola spôsobilá zmeniť nepriaznivú resocializačnú prognózu odsúdeného.

Sťažnostný súd preto uzatvára, že okresný súd postupoval zákonným spôsobom, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a svoje závery presvedčivo a logicky odôvodnil.

Keďže sťažnosť odsúdeného neobsahuje také skutočnosti, ktoré by mohli spochybníť vecnú a právnu správnosť napadnutého uznesenia, sťažnostný súd o nej rozhodol spôsobom citovaným vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.